

թ սիրուց անքուն՝

Հովի դեմ նազող այս բարդին...

ԳԻՇԵՐ

Լուսինն է աչքով անում,

Խոր ծորում գետը վշշում է...

Հուշերս հոգիս հանում,

Գլխումս անդուլ խշշում են...

Արյունս գինու պես թունդ

Սրտիս մեջ եռում, թշշում է.

Հին սերս՝ թաղված խորունկ,

Օձի պես ելել, ֆշշում է...

ՈՍԿԵ ՁԿՆԻԿ

Շուրթերով

իր

Համբուրում հեռվում,

Եվ

Կրքերից եռում:

ծովից

թաց

հիմա

քեզ

ծովն

թռած

վավաշոտ

հովն

է

է

Իսկ դու, քեզ հաւձնած ծովի գգվանքին,

Լողում ես խաղաղ,

Չես

Խայտանք է ու խաղ...

Նկատում

Էլ

քո

կապույտ

ճամփին

ու

Խինդ

Քո սիրտը շողուն.

Ապշում

Քո կողքին լողում...

Ես.

հրճանքով

ափեափ

լիքն

հրա՛շք...

ոսկե

ծկնիկն

Է

Է

հոգիդ

Է

հոլզում

Ձեռքդ պարզում ես, բռնել ես ուզում

Նա խույս է տալիս,

Շողշողում

Եվ մոտ է գալիս...

հեռվից,

Նորից ես փորձում բռնել հրաշքն այդ՝

Նորից փախչում է...

Չքնաղ երա՞գ է, թե՞ երգ է անհայտ,

Ասես, հալչում է...

Չես ուզում բախտդ դու ոչ մի գնով

Բաց թողնել ձեռքից.

Ոսկե ձկնիկն է խայտում հոգեթով,

Քեզ կանչում հեռվից...

Թե բռնես նրան, դու առանց խոսքի

Իմացի՛ր, իմ լա՛վ,

Ոսկե ձկնիկն այդ իմ բա՛խտն էր ոսկի,

Որ ջուրը ընկավ...

ԿԱՐՈՏԻՍ ՀԱՎԹԸ

Կարոտիս հավքը չի՛ հասել քեզ.

Մեկնումիդ օրն իսկ ճամփա ելավ...

Աչքերիս քսեց թևերն իր թավ

ՈՒ թևեց փուրթով՝ իմ սրտի պես...

Թե դեռ չի հասել, թե դեռ չկա՝

Դու մի՛ մորմոքի ամպակուտակ,

Վառ պահիր սրտիդ արփին սուտակ.

Մե՛կ է, ուր որ է՝ նա քե՛զ կգա...

Գիտեմ՝ չի շեղվի ճամփին իր ձիգ,

Չի իջնի ոչ մի սիրո ոստի,

Չի խաբվի երբեք կուտին ոսկի,

Շողոմ խոսքերին՝ սուտ ու հրձիգ...

Կարոտիս հավքը ճերմա՛կ-ճերմա՛կ

Շիտակ կթևի միմիայն քեզ.

Ե՛լ քո պատյանից պաղ ու անտես,

Մի՛ թող դու հոգուդ դուռն այդպես փակ...

Շուտով կհասնի լույս հավքն իմ հեզ.

Դու սրտիդ ա՛փը պարզիր նրան,

Որ նա կարոտով իջնի վրան

Եվ ծալի թևերն իր հոգնաբեկ...

ՔԱՄԻՆ ԹԵՎԱՎՈՐ

Հեռվից է եկել քամին թևավոր.

Իր հետ կարոտիդ լեռներն է բերել,

Տնքում է հոգնած ու հառաչում խոր.

Սիրո շշուկիդ բեռներն է բերել:

Ճամփի փոշուց իր փեշն է թափ տալիս.

Այրող հուշերիդ վառ խունկն է բերել,

Ամպե աչքերով անձրև է լալիս.

Տառապած սրտիդ արցունքն է բերել...

ԻՂԶ

□Մթնշաղի թևը քնքուշ

Շոյեր հոգիս թեթև-թեթև,

Սիրտն իմ մի պահ քներ մո՛ւշ-մո՛ւշ՝

Որպես մանկիկ հոգնած ու իսև...

Չտառապեր, չզգար ոչինչ՝

Ո՛չ սիրո ցավ և ոչ մրմուռ...

Արցունքի պես անմեղ ու ջինջ

Մնար ընդմիշտ անտես ու լուռ...

Անհաս մնար կարոտներին,

Խոլ տենչերին մնար անհաս,

Չգուրգուրեր հուշերն իմ հին,

Սիրո հրից մնար անմաս...

Խաղա՛ղ լիներ ու միամիտ,

Մի քիչ լիներ բոլորի պես.

Չծիծաղե՛ր արցունքաշիթ,

Չհառաչե՛ր արևակեզ...

Որ թե մարդիկ գոնե դույզն-ինչ

Հասկանային նրան կյանքում,

Որ հաշտվեր նա ինձ հետ քիչ-քիչ,

Որ չխոկար այսպես անքուն...

Մթնշաղի թևը քնքուշ

Շոյեր հոգիս թեթև-թեթև,

Սիրտն իմ մի պահ քներ մո՛ւշ-մո՛ւշ`

Որպես մանկիկ հոգնած ու խև...

ԲԱԺԱՆՈՒՄ

Մենք բաժանվեցինք այնքա՛ն արագ,

Մենք բաժանվեցինք այնքա՛ն հանկարծ,

Օր չհասցրեց սերդ առվակ

Միանալ սիրո ծովի՛ն իմ բաց...

□Չուզեցիր հոգուս դուռը բախել
Ու ճանաչել գեթ տանտիրոջը...
Եվ երբ շուրթդ էր շուրթս դադել,
Որոտաց հոգուս ընդոստ ո՛չը...

Չո՛ւր փորձեցիր դու մի գրոհով
Գրավել սրտիս բերդը կանգուն.
Միտքս է նրան իր կուռ գրահով
Որպես բերդակալ հսկում անքուն...

Լեզու չգտա՛ր դու սրտիս հետ,
Չուզեցի՛ր սիրել հոգիս հպարտ...
Անկարող արդեն դառնալու հետ՝
Մնացիր սիրուս պատերի տակ...

Եվ ո՛վ է տեսել, որ բերդն ինքը
Պաշարի իրեն գրոհողին...
Բայց ես չուզեցի իմ երկինքը
Մոտեցնել, խառնել քո սև հողին...

Մենք բաժանվեցինք այնքա՛ն արագ,

Այնքա՛ն պարտադիր, այնքա՛ն հանկարծ...

... Հիմա իմ բերդի պատերի տակ

Մի հին դրոշ կա՝ անշունչ ընկած...

ԱՅՍ ՓՈՂՈՑՈՒՄ

Այս փողոցում ենք մենք բաժանվել,

Այս մայթի վրա, այս ծառի տակ...

Հուշերիս գորգից կարմիր մի թել

Այստեղ է ձգվում՝ որպես երակ:

Եվ ինձ է ձգում փողոցն այս հին,

Ինձ է գրավում մայթն այս անշուք,

Մեր անխոս վկան՝ տարեց կաղնին,

Ինձ է միշտ կանչում գաղտնաշշուկ:

Եվ իմ քայլերը, ինձնից անկախ,

Առաջնորդում են ինձ միշտ այստեղ.

Անցնում եմ տխուր, գլուխս կախ,
Փողոցն է դառնում ինձ համար նեղ

Սիրտս սեղմվում, լալիս է լուռ,
Փարվում ամեն մի շենք ու քարի...
Արցունքիս ճամփին՝ աչքս գոց դուռ,
Իսկ սիրտս՝ նման մեծ ամբարի...

Ու թվում է ինձ ցավիս բոցում,
Թե մի բան եմ ես կորցրել շատ թանկ,
Որ պիտի գտնեմ այս փողոցում,
Այս մայթի վրա, այս ծառի տակ...

ԻՆՉՊԵ՞Ս ԻՄԱՆԱՄ

Մեր բաժանումից շատ ամիսներ անց
Հանդիպեցինք մենք մի օր պատահմամբ.
Դու ինձ ժպտացիր լուռ ու անթափանց՝
Պատել էր դեմքդ մի մռայլ, մուրթ ամպ...

Ձեռքդ անվստահ մեկնեցիր դու ինձ,
(Որպես հաշտություն՝ կամ դաշի՞նք մի նոր...),
Աչքերիդ բոցում՝ անթաքույց թախիժ,
Այնպե՛ս տիրական, քեզ այնպե՛ս սովոր...

Նորահայտ մի դող փարվել էր ձեռքիդ,
(Վա՞խն էր, թե ձեռքդ կմնա օդում...),

Թվաց, թե ափս լուռ դիպավ վերքիդ.

Ցավից ինչ-որ բան փլվեց իմ հոգում...

Ա՛խ, այնպես ջերմ էր ձեռքդ ինձ մեկնած՝

Անարատ, անկեղծ արցունքի նման...

Քիսկ սիրտդ, սիրտդ՝ հողմերից բեկված,

Ջե՞րմ է, թե՞ սառը... ինչպե՞ս իմանամ...

ՀԻՄԱ

Կծաղկի սիրուս վայրը,

Եթե հեռվից գամ ես հիմա,

Կողբան քարն ու ժայռը,

Եթե ցավից լամ ես հիմա...

Նոր սերս թանձրացել է,

Բայց չեմ զգում համ ես հիմա.

Հին սերս քաղցրացել է...

Գլխիս ի՞նչ քար տամ ես հիմա...

ԻՄ ՋԱՀԵԼ ՀԱՍԱԿ

Հեյ-վա՛խ, իմ ջահե՛լ հասակ,

Ո՞ւր է քո ծաղկուն գարունը...

Հեռվում են թագ ու պսակ.

Գինի էր ալ իմ արյունը...

Ձու չածեց հավքը սիրուս,

Է՛լ ի՞նչ ճուտ... հույսս մարում է...

Կհասնեմ մինչև Սիրիուս.

Կգտնե՞մ սիրուս ավյունը...

ՈՍԿԵ ԱՇՈՒՆ Է

Հայաստանիս բարկ ամառն էլ անցավ,

Ժամանեց շուքով ոսկե աշունը.

Տոթակեզ շոգը քաշվեց զով անձավ...

Սիրուս սրտերից ընտրեց հասունը...

Ոսկե աշուն է և սիրող մի սիրտ...

Եվ ոսկե՛ մի սիրտ՝ ոսկելար տավիղ,

Սիրո հրեշտակն՝ աչքերով հակինթ,

Երգով տանում է ինձ մի լույս շավիղ...

Սիրո աշուն է՝ ոսկե աշուն է.

Ոսկի է հալում թույրերով ոսկի...

Եվ ոսկու տենդը սիրտս քաշում է,

Ինձ նվաճում է՝ առանց մի խոսքի...

Շուրջս փռվել է ոսկե ծիրանին

Եվ ոտքերիս տակ դարձել պատվո գորգ...

Սրտիս տիրել է Աստծո կիրակին,

Աշնան սյուրքի հետ դարձել է աղոթք...

Ոսկե աշուն է և ոսկե մի սիրտ,

Ոսկե աղոթք է, ոսկե երազանք...

Ոսկե երգեր են, ոսկեգիր մի գիրք,

Ոսկե ճանապարհ և ոսկե մի կյանք...

Ծի՜վ-ծի՜վ...

Ծի՜վ-ծի՜վով բացվեց լույսը.

Ինձ կյանքն իր ողջույնն է տալիս,

Լույսի հետ ծաղկեց հույսը.

Հավատն է դանդաղ հետ գալիս...

Կրակվեց հոգիս ցաված.

Չեմ փարվում է՛լ ես տաք շալիս,

Սիրո դեմ իմ սիրտն է բաց.

«Ծի՛վ-ծի՛վ» է երգում, չի՛ լալիս...

ԳԱՐՈՒՆՆ ԱՇՆԱՆ ՍՐՏՈՒՄ

Գծանկար

Է

գծերով

Համարձակ

Ամենուր՝ խշրտուն ոսկի խաշամ,

Որ թախծի խյուսով է հողը պատում...

Ծառերի մատներից՝ պաղ ու ոսկրոտ,

Մշուշե մի քող է կախվել ծվատ.

անտառն

չոր

ու

աշնան՝

հատու.

Քիսաշա՞մն է հրկիզվել ծառերի մոտ,
Այդ նրա բիլ ծո՞ւխն է նվում վհատ...

Կաթում են տերևներն, ահա՛, մեկ-մեկ,
Տանձերի պես վայրաճ՝ արդեն հասուն...
... Իմ առջև հառնում է ջահել ու մերկ
Գարունիկ աղջիկը, ո՛նց է նազում...

Շողում է, դալարում, ճկվում ոնց ուն՝
Տրված երգ-զեփյուռի շոգ գգվանքին,
Աչքերից աստղեր են թափվում բուռ-բուռ,
Պատրաստ է հարսնանալ ու դառնալ կին...

Եվ ես էլ գարուն եմ գարնան գրկում,
Սարյակի խենթ ճիչ եմ, նոր շյուղ դողդոջ...
Իմ սիրտը, որ երգ է, հույսեր քրքում,
Ծով խինդից պայթում է որպես բողբոջ...

Իսկ հիմա աշունն է խոր ու տամուկ
Չուր փորձում իմ սրտին նշան բռնել...
Երբ այնտեղ գարուն է, սիրո խարույկ,
Երբ այնտեղ հասնում են հույսի նռներ...

Մինչդեռ մի կաշաղակ քինով անձայն
Նստել է իր բնում կծող ցրտին
Չալ պոչը դուրս հանած՝ հանց հրացան,
Նշան է բռնել, տե՛ս, աշնան սրտին...

Ի՞ՆՉ ԿԲԵՐԻ

Կաթնահունց երկինք, պաղ օդ.
Տեսնես՝ ի՞նչ օրը կբերի,
Հարսնացող ծառեր, խառ խոտ.
Ի՞նչ նոր երգ լորը կբերի...
Ծաղկավառ շոր ու ծիծաղ.
Ի՞նչ նոր սեր շորը կբերի,

Ընոր երազանքներ, նոր տաղ.

Ի՞նչ լավ բան նորը կբերի...

ՃԱՄՓԻՆ ԵՍ

ճամվւին ես, դեռ չես հասել.

Իմ աչքն էլ գալուդ ճամփին է...

Սիրտս ինձ պատուհասել,

Հիմա կարոտիս թամբին է...

Երբ դեպի վեր է սուրում՝

Աստծունն ու արև-ամպինն է,

Երբ վարում երգ է սուլում՝

Իր պես կրակված շամբինն է...

ԽԱՉԵԼՈՒԹՅՈՒՆ

Չարչարանաց գիշերս մուրթ

Մոտենում է լուսաբացին.

Պսպղում է սառն ու անգուրթ

Լուսինն՝ ինչպես սրած կացին...

Գունատվում է խավարն ահից

Եվ ընկրկում պաղ լույսի դեմ,

Ձայն է գալիս երկնի գահից.

Ո՞վ է ծերուկն այն դժնադեմ...

Վառ աստղերը՝ գամեր փայլուն,

Խաչել են ինձ իմ կարոտին.

Օրս երկինք է համբառնում՝

Կապած հույսի շքեղ գոտին...

Կասկածն ինչո՞ւ մտնի դարան,

Անլույս սիրտն է դատարկ խեցի.

Ինձ Գողգոթա ինքս տարա

Եվ կամովին ես խաչվեցի...

Քեզ փրկեցի հավատն իմ լույս

Ու սերը մեր անպարագիծ...

Քեզ մոտ թռավ հոգին իմ կույս.

Պատանքը դու հանիր հագից...

ԾԱՂԻԿՆԵՐ

Ծաղիկներ, ընծա՛ կապույտ,

Ինձ ջերմ ժպտում եք, սեր բուրում...

Բանուգործ թողած անփույթ՝

Ձեզ հետ խոսում եմ, համբուրում...

Դուք՝ սիրո առհավատյա,

Սիրտս այրում եք ձեր բուրում.

Դուք՝ կապույտ, նա՛ հրաջա...

Ձեզնով նրա՛ն եմ գուրգուրում...

ՎԵՐԱԴԱՐՁ

Նորից բացվեց դուռը,
Նորից ինձ մոտ եկար.
Ոստնեց սրտիս հուրը
Ու մորմոքեց երկար...

Նորից ժպտացիր ինձ,
Պարզեցիր քո ձեռքը.
Ա՛խ, խլրտաց Նորից
Արյանս տաք եռքը...

Նորից աչքերիս մեջ
Նայեցիր դու երկար...
Բայց քո աստղը անշեջ,
Ավա՛ղ, արդեն չկար...

ԿՐԱԿ ԵՎ ՄՈՒՆԻՐ

Նստել եմք մենք իրար դիմաց՝

Մեջտեղ դրած հուշերը հին.

Բավական է միայն մի կայծ,

Որ բռնկվի հուրն այն նախկին...

Որ մոլեգնի հրդեհն այն խոլ,

Որ մոխրացնի մեզ իր բոցում...

Նայում ե